

— Запуши се! . . . Запуши се!

Бъркалъ въ чучура, думалъ си, бъркалъ, думалъ, додето се стъмнило. Уплашилъ се сиромашътъ и побѣгналъ, като си повтарялъ:

— Запуши се! . . Запуши се!

Скиталъ отъ село на село, отъ градъ на градъ и само това си повтарялъ. Стигналъ до столицата на царството. Тамъ го хванали и го турнали въ лудницата. Следъ нѣколко години оздравѣлъ. Когато го извели изъ болницата, царътъ поискалъ да види тоя беднякъ, дето постоянно викалъ: „Запуши се!“

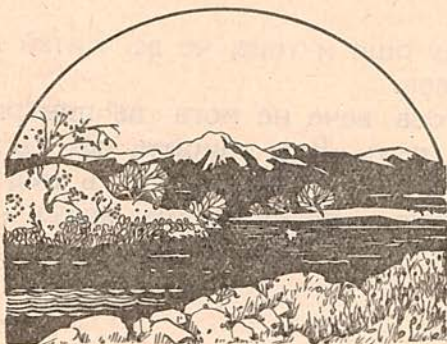
Явилъ се сиромашътъ предъ царя. Царътъ го запиталъ, защо е викалъ „запуши се“. Сиромашътъ му разправилъ всичко отъ началото до края.

Царътъ се засмѣлъ и му казалъ:

— Глупости. Ти си сънувалъ. Късметътъ ти е въ ржцетъ. Я вземи това гюлле*) и го хвърли презъ прозореца. Додето се търколи, всичката чаршия ще бжде твоя. Ще видишъ какъ ще ти се отпуши късметя и ще станешъ богатъ.

Грабналъ сиромашътъ гюллето, засилилъ се да го хвърли и ударилъ въ рамката на прозореца.

Повърнало се гюллето и ударило въ главата и него, и царя. Паднали и двамата мъртви на земята.

*) Гюлле — граната за топъ.